

Teste **REZOLVATE** de Limba și Literatura română pentru reușita la examenul de **TITULARIZARE**

- ✓ Pregătire rapidă și eficientă
- ✓ Reușită **GARANTATĂ**
- ✓ Fără stres
- ✓ Fără emoții distructive

Testul nr. 1

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă zece puncte din oficiu.
- Timpul de lucru efectiv este de patru ore.

SUBIECTUL I

(30 de puncte)

Elaborați un eseu structurat, de 900-1.500 de cuvinte, în care să motivați încadrarea liricii lui Tudor Arghezi într-o perioadă sau într-un curent cultural/literar.

În elaborarea eseului, veți avea în vedere:

- menționarea a patru trăsături ale perioadei sau ale curentului cultural/literar, care se regăsesc în lirica lui Tudor Arghezi; **4 puncte**
- ilustrarea a două dintre trăsăturile menționate, valorificând două texte poetice aparținând lui Tudor Arghezi; **4 puncte**
- evidențierea modului în care se reflectă tema și viziunea despre lume în cele două texte poetice alese; **4 puncte**
- prezentarea câte unei particularități de limbaj din fiecare text poetic ales; **4 puncte**
- susținerea unei opinii despre lirica lui Tudor Arghezi, valorificând mesajul din următoarea secvență critică: *„S-au spus despre Arghezi toate acele lucruri superficiale și juste ce se observă din capul locului: că exprimă conflictul între real și ideal, că e baudelairian și eminescian, că e un creator de limbă. Toate aceste aspecte s-ar putea afla la orice alt poet. Universul său substanțial, sensul de explorare metafizică a viziunilor, intelectualitatea fără cadre raționale a acestei lirici, iată chestiunile adevărate. Rezultatul cercetării este zguduitor.”* (G. Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*) **4 puncte**

Notă!

Ordinea integrării reperelor în cuprinsul eseului este la alegere.

Pentru **conținutul** eseului se acordă **20 de puncte** (câte 4 puncte pentru fiecare cerință/reper); pentru **redactarea** eseului se acordă **10 puncte** (organizarea ideilor în scris – 2 puncte; abilitățile de analiză și de argumentare – 2 puncte; utilizarea limbajului de specialitate – 2 puncte; utilizarea limbii literare – 1 punct; respectarea normelor de exprimare, de ortografie și de punctuație – 2 puncte; respectarea precizării privind numărul de cuvinte – 1 punct).

În vederea acordării punctajului pentru redactare, eseu trebuie să aibă minimum 900 de cuvinte.

SUBIECTUL al II-lea

(30 de puncte)

Citiți textul următor:

Dar Boitoș era mai deștept decât îl credea profesorul. Și fiindcă era o mare nebunie să pătrunzi în biblioteca atât de râvnită, el n-a vrut să fie singurul care să se bucure de acest lucru. Nici lui nu i-ar fi convenit dacă altul ar fi primit cheile și pe el nu l-ar fi chemat. Așa că mi-a spus mie, și la încă niște colegi, tot ce-i spusese profesorul. În prima seară însă s-a dus singur. Și-a făcut întâi lecțiile pe a doua zi. Portarul cu piciorul de lemn i-a adus lemne în bibliotecă, să facă foc. N-a făcut. A doua zi,

seara, am intrat și noi în bibliotecă. Unul însă trebuia să facă de planton la ușă, și altul la poartă, să nu dea peste noi cineva. Cărțile erau înecate în praf. Pline de fire de păianjen. Șoarecii fugeau printre picioarele noastre. Erau cărți în toate limbile. Reviste. Cărți cu coperte colorate. Romane, cărți de poezii. Ne-am umplut de praf de sus până jos. N-am avut timp să facem foc. Dar în a treia zi am făcut. Soba afuma îngrozitor, nu mai fusese făcut focul în ea de cine știe când. Coșul era înfundat. Era un fum iute și înecăcios. Noi, urcați pe scări, lucram de zor, prin fum. Și mai citeam, pe sărite. Dacă găseam ceva prea interesant, citeam cu voce tare. Dar pe șoptite, să nu ne-audă portarul sau pedagogul.

(Dumitru Radu Popescu, *Leul albastru*)

Scrieți răspunsul pentru fiecare dintre cerințele de mai jos:

1. Prezentați o funcție a comunicării identificată în textul dat. **3 puncte**
2. Motivați utilizarea virgulei în secvența *Dacă găseam ceva prea interesant, citeam cu voce tare.* **3 puncte**
3. Notați câte un sinonim potrivit pentru sensul din text al următoarelor cuvinte: *fugeau, îngrozitor, înecăcios.* **3 puncte**
4. Construiți trei enunțuri pentru a ilustra polisemia cuvântului *cheie*, precizând sensul acestuia în fiecare situație. **3 puncte**
5. Explicați modul de formare a fiecăruia dintre următoarele cuvinte: *fiindcă, nebunie, noastre.* **3 puncte**
6. Precizați ce parte de vorbire este fiecare dintre cuvintele subliniate: *Așa că mi-a spus mie, și la încă niște colegi, tot ce-i spusese profesorul.* **3 puncte**
7. Exemplificați, prin enunțuri, trei valori morfologice distincte ale cuvântului *o*, precizându-le. **3 puncte**
8. Menționați funcția sintactică a cuvintelor subliniate din secvența *Portarul cu piciorul de lemn i-a adus lemne în bibliotecă, să facă foc.* **3 puncte**
9. Prezentați, în 30-70 de cuvinte, valoarea expresivă a timpului imperfect în textul dat. **3 puncte**
10. Transcrieți două propoziții subordonate diferite din fraza următoare, precizând felul acestora: *Unul însă trebuia să facă de planton la ușă, și altul la poartă, să nu dea peste noi cineva.* **3 puncte**

Subiectul al III-lea

(30 de puncte)

Alegeți una dintre următoarele secvențe din programele școlare în vigoare:

4. Utilizarea corectă și adecvată a limbii române în producerea de mesaje scrise, în diferite contexte de realizare, cu scopuri diverse

	Competențe specifice	Conținuturi asociate
4.4.	Utilizarea corectă a flexiunii nominale și verbale în textul scris, utilizând corect semnele ortografice și de punctuație	– părțile de vorbire flexibile (verbul, substantivul, pronumele, numeralul, adjectivul) și neflexibile (adverbul, prepoziția, conjuncția, interjecția); relații și funcții sintactice; – construirea corectă și expresivă a unui text din punct de vedere sintactic; utilizarea adecvată a formelor verbale în raport cu cronologia fapte-

	lor relatate; utilizarea conectorilor adecvați la nivelul propoziției și al frazei; folosirea unor grupuri verbale și nominale pentru a spori expresivitatea comunicării; ortografierea unor structuri verbale și nominale.
--	---

Programe școlare, Limba și literatura română, Clasele a V-a – a VIII-a,
 aprobate prin Ordinul ministrului nr. 5.097/09.09.2009, clasa a VII-a

3. Situatrea în context a textelor studiate prin raportarea la epoca sau la curente culturale/literare

Competențe specifice		Conținuturi		
		Trunchi comun	CD Tip A	CD Tip B
3.1.	Analiza relațiilor dintre o operă studiată și contextul cultural în care a apărut aceasta;	Curente culturale/literare (modernism, tradiționalism, orientări avangardiste, postmodernism) – context istoric, social-politic, evenimential; trăsături ale curentelor culturale/literare reflectate în textele studiate Diversitate tematică, stilistică și de viziune în poezia interbelică; Literatura aservită ideologiei comuniste; Tipuri de roman în perioada postbelică (<i>studii de caz</i>)	(1) Dinamica unor specii: jurnalul, memoriile – apariții editoriale după 1990 (2) Tendințe în literatura română actuală (<i>studiu de caz la alegere</i>)	– folosirea adecvată a neologismelor în context

Programe școlare, Ciclul superior al liceului, Limba și literatura română, Clasa a XII-a,
 aprobate prin Ordin al ministrului nr. 5.959/22.12.2006

Prezentați, pornind de la secvența aleasă, o activitate didactică în care să formați/dezvoltați una dintre competențele specifice.

În elaborarea răspunsului, veți avea în vedere următoarele repere:

- prezentarea teoretică a conținutului ales; **8 puncte**
- explicarea relației dintre elementul de conținut ales și competența specifică vizată; **2 puncte**
- descrierea unei metode adecvate formării/dezvoltării competenței specifice alese, menționând un avantaj și un dezavantaj al acesteia; **8 puncte**
- evidențierea modului de aplicare a metodei descrise în vederea formării/dezvoltării competenței specifice alese; **6 puncte**
- exemplificarea unei metode de evaluare a competenței specifice formate/dezvoltate adecvate pentru activitatea de învățare construită. **6 puncte**

Rezolvare test

Testul nr. 1

SUBIECTUL I

Testament de Tudor Arghezi

Tudor Arghezi este un poet român care se înscrie în modernismul interbelic. Opera sa include deopotrivă volume de poezii, romane și traduceri. Arghezi s-a remarcat și ca un strălucit publicist.

În lirica argheziană se identifică elementele moderniste, menționate de Hugo Friedrich în lucrarea sa, *Structura liricii moderne*: disonanță, depersonalizare, transcendența goală, irealitatea lumii, metafora ca mijloc stilistic care dezvăluie fantezia nelimitată. Pentru Marcel Raymond, literatura modernă contestă aparențele și propune o semnificație diferită pentru realitatea banală. În acest context, poetul modern este artistul care prezintă angoasele omului modern și latura irațională a existenței.

În pofida aderenței la modernism, Arghezi nu poate fi așezat într-un singur curent literar. În opera sa lirică se observă mărci ale tradiționalismului, după cum se recunosc influențe din lirica franceză sau ecouri eminesciene. Trecând peste aceste surse de inspirație, specifice spațiului literar autohton, se poate afirma, după cum o face și criticul George Călinescu, ideea că opera lui Arghezi devine memorabilă prin delimitarea unui cadru tematic substanțial, prin explorarea viziunilor și prin lirica profund intelectuală.

Poezia *Testament* deschide volumul din 1927, *Cuvinte potrivite*, volumul de debut al poetului. Poezia *Testament* este, ca specie literară, o artă poetică.

Arta poetică reprezintă un text programatic în care autorul își transmite, prin intermediul mijloacelor specifice, concepția despre poezie și despre rolul său de creator. Titlul poemului evocă cele două părți ale Bibliei, Vechiul și Noul Testament. De asemenea, titlul amintește de textele lirice omonime ale poetului francez François Villon.

Termenul de testament are două accepții, în sens denotativ, denumind un act juridic prin care semnatarul testamentului, testatarul, își transmite ultimele dorințe, care îi vor fi îndeplinite de succesorii săi. În sens conotativ, cel la care se referă poetul Arghezi, testamentul este exclusiv de ordin spiritual, moștenirea fiind opera pe care poetul o lasă urmașilor săi. Opera este denumită prin motivul liric al cărții, repetat în text.

Testament este o confesiune lirică, transpusă sub forma lirismului subiectiv și include 5 strofe, diferite ca număr de versuri. Deși este un text modernist, poemul include și accente tradiționaliste, cum ar fi referința la trecut, ideea că poetul este un mesager al suferinței colective, precum și registrul lingvistic utilizat, special prin termenii populari arhaici utilizați. Poetul se adresează succesoriului său, fiul spiritual, identificat drept cititorul poemului, care trebuie să înțeleagă misiunea sacră de a transmite mai departe mesajul solemn al operei. Cartea, văzută ca simbol al operei, este deopotrivă o mărturie a suferinței seculare colective și un strigăt de revoltă. Ea este un moment de evoluție: „Cartea mea-i, fiule, o treaptă“. Artistul este liantul generațiilor, meșteșugarul de cuvinte și instanța justițiară. „Biciul răbdat se-ntoarce în cuvinte.“ În vocea poetului răsună glasurile rămase neauzite ale unor oameni care s-au stins de durere, sacrificaiți „suda muncilor sutelor de ani“. *Testament* devine glasul colectivității oprimate: „Durerea noastră surdă și amară/O grămădii pe-o singură vioară.“

Procesul creator, diferit de munca aspră a predecesorilor este simbolizat prin instrumente specifice: condeiul și călimara. Pentru poet nu există cuvinte nepoetice. Ca și autorul francez Charles Baudelaire, primul care a scris despre estetica urâtului, Arghezi crede că arta, poeticul trebuie să fie considerat unul dintre mijloacele poetice firești cu putere transfiguratoare. „Totul e sacru în mâinile artistului, declară el, și operația de a scoate perlele acolo unde vulgul nu vede decât muscărie e dumnezeiască.“ Cu multă trudă și har, noroiul, veninul ajung să primească strălucirea și noblețea veșmintelor poetice, dovedind că poezia e pretutindeni și că artistul e cu atât mai mare cu cât știe să descopere mai adânc imagini respingătoare la prima vedere.

Creația înseamnă inspirație, „slovă de foc“ și trudă îndelungată, „slovă făurită“, iar rezultatul îmbinării acestor aspecte o reprezintă sintagma „cuvinte potrivite“. Poetul este un artizan, un făuritor de cuvinte.

Trăsăturile poeziei argheziene sunt ambiguitatea și expresivitatea, caracteristici ale poeziei moderniste. Textul arghezian este original prin îmbinarea armonioasă a cuvintelor care fac parte din regiuni diferite ale vocabularului: termenii populari „căpătâi“, „pe brânci“, regionalismele „grămădii“, arhaismele „hrisov, condei“, termenii religioși „icoane, coroane“, neologismele „obscură“, termenii neplăcuți, grotesci, „bube, mucegaiuri, noroi.“ Poetul alege cuvinte concrete, cu forță evocatoare „muguri“, „țap înjunghiat“, „fierul cald îmbrățișat în clește“, preocupat fiind să redea limbajului însușiri materiale.

La nivel expresiv, se observă, în text, dominanța metaforei. Metaforele creează imagini vizuale „cenușa morților din vatră“, auditive „Durerea o grămădii pe-o singură vioară“, gustative „veninul strâns l-am preschimbat în miere“.

Limbajul artistic utilizat în Testament scoate în evidență, la nivel morfologic, preferința pentru substantive, ca atestare a concretului și pentru verbe, care subliniază dinamismul textului, prin schimbările dese de persoane și de timpuri verbale. Alternanța timpurilor verbale (perfect simplu „grămădii“, perfect compus „a jucat“, prezent „izbăvește“, viitor „nu voi lăsa“ simbolizează momentele diferite parcurse de creația artistică, de la stadiul laboratorului poetic până la confruntarea cu receptorul contemporan și, mai apoi, cu posteritatea, când ea devine un bun al comunității. Arghezi se dovedește un autor inovator și la nivelul organizării strofice, și la cel al prozodiei. Strofele inegale: 8 versuri – octavă, 4 versuri – catren, 18 versuri – strofă polimorfă, 13 versuri – strofă polimorfă, 8 versuri – octavă, sugerează stări emoționale diferite și tonalități variate ale frazei. Rima împerecheată este când masculină, când feminină, stabilind un joc între asprime și suavitate, iar ritmul este variabil.

Testament este o artă poetică reprezentativă pentru direcția poetică modernistă, o argumentare a rolului artistului și al poeziei, ce nu-și propune epuizarea subiectului „Robul a scris-o, Domnul o citește./făr-a cunoaște că-n adâncul ei/zace mânia bunilor mei“. Poezia trăiește în inefabil, folosind orice resurse ale limbii, înălțând urâtul, prin talent și simțire, la perfecțiune.

Flori de mucigai de Tudor Arghezi

Flori de mucigai de Tudor Arghezi este o artă poetică aflată în deschiderea volumului de poezii omonim, publicat în 1931. Ca o trăsătură definitorie a întregului volum arghezian, notăm preferința pentru estetica urâtului, concept teoretizat în 1853, în opera esteticianului Karl Rosenkrantz. Se poate stabili o filiație estetică și de concepție între *Florile de mucigai* argheziene și volumul *Florile răului*, (Les fleurs du mal) de Charles Baudelaire.

Titlul insolit al poeziei reprezintă un oximoron, reunind două concepte cu sensuri contrare, florile semnifică frumusețea naturală, în timp ce mucegaiul este sinonim cu degradarea. Titlul reunește astfel

două categorii estetice opuse: frumosul și urâtul. Poetul consideră că actul artistic este destinat să transforme urâtul existenței în expresie a frumuseții, prin intermediul harului poetic. Poetul relevă rolul cathartic al scrisului.

Textul poetic este structurat în cinci secvențe lirice. Începutul ex-abrupto al textului prezintă condiția particulară a eului liric, de ființă damnată, izolată de restul umanității. Arghezi este unul dintre marii poeți care au talentul de a transforma faptul biografic insolit, experiența carcerală în materie pentru textul poetic, acest fapt biografic reflectându-se în *Flori de mucigai*. Versurile inițiale: „Le-am scris cu unghia pe tencuială/pe un perete de firidă goală...” subliniază condiția specială a poetului, de ființă damnată, care, în absența protecției divine, se simte însingurată și insignifiantă. Tema creației, relevarea condiției speciale a poetului, cu o concepție demitizată asupra lumii, se observă în dezvoltarea câmpului semantic al scrierii: „Sunt stihuri fără an/Stihuri de groapă/De sete de apă,/Și de foame de scrum,/Stihurile de acum.“

Suferința fizică este asumată de artistul care acceptă să se sacrifice pentru menirea sa artistică. Aluzia la acest dat al existenței se observă în utilizarea lexicului cu referințe biblice: „Cu puterile neajutate/nici de taurul, nici de leul, nici de vulturul/care au lucrat împrejurul/lui Luca, lui Marcu, lui Ioan.“ Bestiarul utilizat este simbolic; leul este simbolul puterii împărătești, taurul înseamnă jertfa, iar vulturul semnifică pogorârea Sfântului Duh.

Seria de metafore, care conturează secvența a treia, transmite odată cu ideea posterității operei literare și faptul ilimitării ei temporale: „stihuri fără an... stihuri de acum.“

Conștientizarea pierderii inspirației divine, vizibilă în neputința de a mai scrie, se observă în versuri care prezintă o suferință sufletească atroce. Dramatismul este potențat de sintaxa cu parfum arhaic: „Când mi s-a tocit unghia îngerească/Am lăsat-o să crească/și nu mi-a crescut – Sau nu o mai am cunoscut.“ Unghia, devenită un instrument de scris neconvențional, confirmă rolul de artist angajat al poetului, care păstrează atitudinea de frondă prin faptul că scrie cu mâna stângă. Secvența lirică finală transpune sentimentele eului liric prin intermediul notațiilor meteorologice: „Era întuneric. Ploaia bătea departe, afară./Și mă durea mâna ca o ghiară/Neputincioasă să se strângă/Și m-am silit să scriu cu unghiile de la mâna stângă.“ Aceste versuri subliniază principiul esteticii urâtului prin imaginea suferinței, a tragismului condiției poetului, prin metafora scrisului autentic și sacrificial.

La nivel prozodic, poezia se remarcă prin metrică variabilă, prin strofele variabile ca număr de versuri și prin folosirea rimei împerecheate.

Flori de mucigai este o artă poetică reprezentativă pentru modernismul interbelic atât prin conținutul de idei (estetica urâtului, arta ca formă a catharsisului, tema suferinței artistice, transcendența vidă), cât și prin versificația inovatoare, observată la nivelul numărului inegal de versuri, la utilizarea versului îngambament etc.) Imaginarul artistic inedit constituie, de asemenea, o marcă a modernismului liric arghezian.

SUBIECTUL al II-lea

1. Funcția comunicării este expresivă (emotivă) dat fiind că emițătorul își exprimă în mod direct opiniile: „Dar Boitoș era mai deștept decât îl credea profesorul.“ și pasiunea pentru cărți: „Noi, urcați pe scări, lucrăm de zor, prin fum.“
2. Virgula semnalează raportul de subordonare dintre propoziția subordonată condițională și regentă.
3. fugeau = alergau, îngrozitor = cumplit, înecăcios = sufocant;

4. *Cheia* problemei se regăsește în această imagine grafică; dacă îi dezvălui *cuvântul-cheie*, el reușește să dezlege rebusul. Avea o *poziție-cheie* în conducerea firmei și, din acest motiv, devenise arogant.
5. *Fiindcă* este o conjuncție formată prin compunere: *fiind* și *că*; *nebunie* este un cuvânt derivat cu sufixul *-ie* de la substantivul *nebun*; *noastre* devine adjectiv pronominal posesiv prin conversiune de la pronumele posesiv corespondent.
6. *mie* = pronume personal neaccentuat; *niște* = articol nehotărât, proclitic, plural; *ce* = pronume relativ;
7. *o* – numeral cardinal: Eu cumpăr *o* lălea, tu, trei crini; *o* – pronume personal neaccentuat: Am căutat-*o* mulți ani după această întâmplare și mi s-a spus că părăsise definitiv țara; *o* – interjecție: O! Ce mult mai am de învățat!
8. *de lemn* – atribut prepozițional substantival, *în biblioteca* – complement circumstanțial de loc
9. Imperfectul este un timp al trecutului situat în apropiere de momentul vorbirii; imperfectul oferă impresia nedeterminării temporale, a acțiunii pe cale să se încheie și, de aceea, servește cel mai bine confesiunii cu specific evocator, cum este și cea din textul citat.
10. *să facă de planton la ușa* – propoziție subordonată subiectivă; *să nu dea peste noi cineva* – propoziție finală (subordonată de scop).

SUBIECTUL al III-lea

3. Situarea în context a textelor studiate prin raportarea la epocă sau la curente culturale/literare

Competențe specifice		Conținuturi		
		Trunchi comun	CD Tip A*	CD Tip B*
3.1.	Analiza relațiilor dintre o operă studiată și contextul cultural în care a apărut aceasta	Curente culturale/literare (modernism, tradiționalism, orientări avangardiste, postmodernism) – context istoric, social-politic, evenimential; trăsături ale curentelor culturale/literare reflectate în textele studiate Diversitate tematică, stilistică și de viziune în poezia interbelică; Literatura aservită ideologiei comuniste; Tipuri de roman în perioada postbelică (<i>studii de caz</i>)	(1) Dinamica unor specii: jurnalul, memoriile – apariții editoriale după 1990 (2) Tendințe în literatura română actuală (<i>studiu de caz la alegere</i>)	– folosirea adecvată a neologismelor în context

Programe școlare, Ciclul superior al liceului, Limba și literatura română, Clasa a XII-a,
aprobate prin Ordin al ministrului nr. 5.959/22.12.2006

Curențe literare: tradiționalism vs modernism

Lecție de sinteză: curențe literare în perioada interbelică a literaturii române

Strategii didactice:

Metode și procedee: jurnalismul cameleon, conversația euristică, harta conceptuală, dezbateră.

Desfășurarea lecției

1. Evocarea:

Prima secvență a lecției servește anticipării subiectului prin imaginarea unui moment de spargere a gheții. Se folosește metoda „jurnalismului cameleon“. Doi elevi relatează din perspective diferite, în registru grav/ironic un fapt din actualitate. Ulterior se discută despre particularitățile de construcție ale textului epic modern. Sunt actualizate astfel cunoștințele elevilor care participă în majoritate la discuție.

2. Conținutul lecției:

a. Discuție asupra modernismului literar

Modernismul grupează orientările literare din prima jumătate a secolului al XX-lea și reprezintă o direcție literară care se opune tradiționalismului. În modernism se înscriu: simbolismul, expresionismul, avangardismul sau ipostaze inovatoare ale liricii, cum ar fi poezia ermetică sau estetica urâtului. Moderniștii își declarau atașamentul față de experiențele literare ale timpului. Mișcarea literară modernistă și-a găsit un susținător în criticul literar Eugen Lovinescu, care, prin intermediul revistei și al cenaclului Sburătorul, a expus principiile privind modernismul. Revista a apărut la București între anii 1919 și 1922 și, respectiv, 1926 și 1927, iar cenaclul și-a desfășurat activitatea între anii 1919 și 1947. Doctrina literară a lui Lovinescu a fost expusă în lucrările *Istoria civilizației române moderne* (1924-1925) și *Istoria literaturii române contemporane* (1926-1929). Criticul explică noua direcție din literatura română prin faptul că există un spirit al veacului, numit *saeculum*, care determină sincronizarea culturală prin circulația rapidă a informației. Popoarele cu un nivel cultural ridicat le influențează și pe cele aflate în curs de evoluție. Criticul își sprijină teoria pe conceptul de imitație, adus în discuție de sociologul francez Gabriel Tarde, care compară evoluția unui popor cu formarea unui copil, care adoptă, prin imitație, comportamentul părinților săi.

Eugen Lovinescu, criticul român, vorbește despre conceptul de sincronism, care explică difuziunea unui curent literar, simultan, în toate statele lumii și care este generat de descoperirile științifice, de legile sociale sau de evenimente istorice de impact. Sincronismul este necesar, susține criticul, pentru încercarea de modernizare a literaturii. În opoziție cu înaintașul său, ilustrul Titu Maiorescu, Lovinescu este de părere că procesul de imitare a formelor culturale, fără existența fondului autohton, este o lege firească de evoluție.

Criticul stabilește câteva mutații de ordin tematic și estetic: trecerea de la literatura de inspirație la o literatură de inspirație urbană; de la principiul subiectivității auctoriale în proză la obiectivitate; evoluția poeziei de la epic la liric; intelectualizarea prozei și poeziei; dezvoltarea romanului analitic și expunerea cazurilor de conștiință; schimbarea fluxului întâmplărilor cu fluxul conștiinței; reprezentarea dramei intelectualului, în defavoarea dramei exclusiv sociale. Sunt abordate specii literare noi: jurnalul, esul românesc, scrisorile.

În pleiada modernistă se remarcă prezența poetilor români: George Bacovia, Tudor Arghezi, Lucian

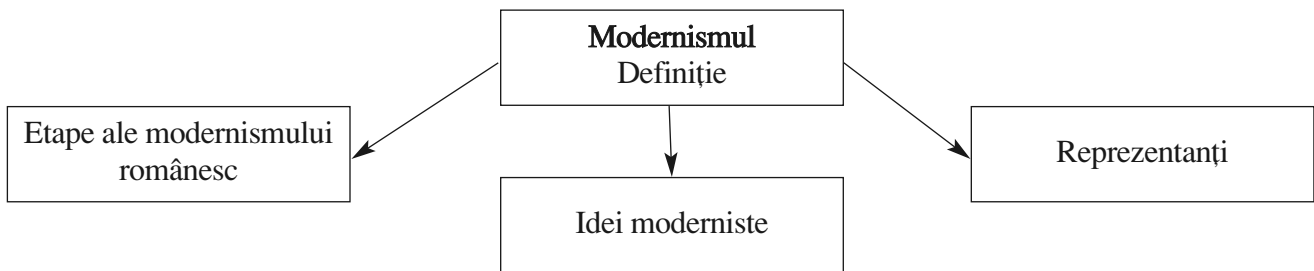
Blaga, Ion Barbu, fiecare dintre ei ilustrând, prin operă, câte o directivă tematică în cadrul modernismului, în acord cu influențele din spațiul literar european. Astfel, George Bacovia se situează în prelungirea simbolismului german, Arghezi recunoaște o influență din Charles Baudelaire, scriind, ca și autorul francez, despre realitatea neplăcută care devine sursă a poeticului, Lucian Blaga este un poet expresionist, în timp ce Ion Barbu optează, în parte, și datorită formației sale matematice, pentru limbajul încifrat, sibilinic, cu o sintaxă dificilă, care se adresează cititorului avizat. În lirica autorilor români se disting teme și motive din poezia europeană, identificate de Hugo Friedrich în lucrarea sa: straniețate, disonanță, depersonalizare, timpul crepuscular, transcendență goală, irealitatea lumii, anormalitate, metafora ca mijloc stilistic care dezvăluie fantezia nelimitată. Lovinescu instituie un modernism programatic, poeții români interbelici aduc în scenă modernismul moderat, în timp ce avangarda literară pune în practică modernismul acut, observă Mircea Scarlat, în lucrarea *Istoria poeziei românești*.

În proza românească a perioadei se observă aceeași mișcare de sincronizare prin romanele *Ion*, *Enigma Otiliei*, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*. Există și aici moșteniri literare variate: dacă la G. Călinescu se observă preferința pentru romanul obiectiv, balzacian, la Camil Petrescu se manifestă apetitul autorului pentru sondarea stărilor sufletești ale protagonistului pentru transcrierea la persoana întâi, pentru că subiectivitatea înseamnă automat și autenticitate, principiul de la care Camil Petrescu nu se abate, după cum nu renunță la inspirația proustiană.

Alți reprezentanți ai perioadei au fost Mihail Sebastian, Anton Holban, Hortensia Papadat-Bengescu etc.

b. Organizarea colectivului

Construirea unei hărți conceptuale. Elevii alcătuiesc o hartă a modernismului literar după modelul:

c. Elevii au prezentat rezultatele muncii lor clasei. S-a constatat eficiența procedurii interactive al hărții conceptuale în activitatea de învățare prin faptul că elevii au înțeles și au fost capabili să reproducă informațiile. Elevii au fost antrenați în activitatea de predare și au avut astfel ocazia să-și dezvolte competențele lingvistice, de comunicare și de relaționare interpersonală.

d. Avantajele metodelor utilizate în cadrul acestei activități rezultă din caracterul interactiv al lecției, din implicarea elevilor, în majoritatea lor, în procesul de învățare.

Pe de altă parte, există riscul ca, în lipsa unei discipline a muncii, a înțelegerii modului în care se lucrează pe marginea acestui subiect, informația să nu parvină echitabil și corect elevilor clasei.

e. Evaluarea activității didactice și a muncii elevilor se poate realiza în două forme:

- prin susținerea unor proiecte individuale sau de echipă binară în care elevii să prezinte aspecte din opera unui autor interbelic, poet sau prozator;
- susținerea unui test sumativ, cu itemi obiectivi și semi-obiectivi, având drept subiect modernismul.